

A Fairy Tale of Christmas...

A gift from heaven

*Silent night, holy night!
All is calm, all is bright,
Round yon virgin Mother and Child,
Holy infant so tender and mild,
Sleep in heavenly peace,
Sleep in heavenly peace...*

เสียงเพลงดังแว่วไปทั่วเพื่อต้อนรับเทศกาลคริสต์มาส ริมถนนสายยาวถูกประดับประดาด้วยต้นคริสต์มาสสีเขียวสวยงามหนึ่งซึ่งถูกตกแต่งด้วยลูกบอลกลมๆ หลากสีที่สะท้อนกับแสงไฟจากเสาไฟฟ้า เป็นประกายระยิบระยับ ในขณะที่บรรยากาศคึกคักภายในร้านค้าและร้านอาหารส่วนใหญ่ล้วนเต็มไปด้วยผู้คนที่พักันออกมาฉลองนอกบ้าน ทั้งแบบครอบครัวและแบบคู่รัก

ซาโนะดิงเสื่อไค้ตตัวหนาให้กระซิบขึ้นเนื่องจากความหนาวเย็นของสายลมที่โชยต้องผิวกาย ลมหายใจที่ทอดถอนออกมาแผ่วเบาก่อให้เกิดไออุ่นจางๆ ในมือของเขาถือหนังสือเล่มโตขัดกับรูปร่างสูงโปร่ง

ผมสวดมนต์ยาวประป่าพลิวไหวเบาๆ ตามสายลมอ่อนๆ ซึ่งมาพร้อมกับ
ความหนาวเย็นในครั้งนี่ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มแฝงแววเศร้าจางๆ กำลัง
มองไปเบื้องหน้าอย่างสงบนิ่ง

*Silent night, holy night!
Shepherds quake at the sight
Glories stream from Heaven afar
Heavenly hosts sing Hallelujah!...*

'ซาคุงู่มั้ย...ในสามร้อยหกสิบห้าวัน ฉันชอบวันคริสต์มาสที่สุดเลย
เพราะมันเป็นวันที่ครอบครัวของฉันได้อยู่พร้อมหน้ากัน...และภายใต้
ความหนาวเย็นที่ปกคลุมอยู่นั้น เราสามารถแบ่งปันความอบอุ่นและ
ความสุขให้กันได้...ฉันว่ามันช่างวิเศษที่สุดเลยละ'

เสียงเพลงทำให้เขานึกถึงเรื่องราวในอดีตขึ้นมาอีกครั้ง ความ
ทรงจำที่ไม่เคยเลือนหายไปตามกาลเวลาแม้เพียงเศษเสี้ยวหนึ่ง

...ริสะ...ตอนนี้เธอกำลังทำอะไรอยู่...เธอกำลังคิดถึงเรื่องของเรา
เหมือนกับที่ผมคิดรีเปล่านะ

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเดินข้ามถนนไปยังอีกฝั่งหนึ่ง
ริสะ ผู้หญิงที่เป็นรักแรกของเขา เขารู้จักเธอครั้งแรกตอนรับน้อง
หลังจากสอบเข้าโรงเรียนมัธยมศึกษาชื่อดังได้สำเร็จ เธอเป็นเด็กสาว
แสนสวย ฉลาด ร่าเริง สดใส ผู้เพียบพร้อมไปซะทุกอย่าง เขาตกหลุม
รักเธอตั้งแต่แรกพบและตัดสินใจที่จะเข้าไปทำความรู้จักกับเธอ แม้ว่าเขา
จะเตรียมคำพูดสวยหรูและชักชวนมาเป็นสิบๆ ครั้งเพื่อหวังสร้าง
ความประทับใจในครั้งแรกยามที่ยืนอยู่ตรงหน้าดวงตาคู่สวยนั้น แต่ทว่า...
เขากลับกล่าวออกมาได้เพียงสั้นๆ เท่านั้น

'สวัสดีครับ...ผมชื่อซาโนะ'

เจ้าของดวงหน้าหวานละมุนนั้นดูจะงเล็กน้อยกับการแนะนำตัว
อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยของเขา แต่เธอก็ยังส่งยิ้มให้ และรอยยิ้มนั้นก็ยังคง

ฝั่งลึกอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจเขาจวบจนถึงวันนี้

‘ริสละคะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ’

หลังจากนั้นความสัมพันธ์ของเขาและเธอก็ค่อยๆ พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ แม้ว่าริสละจะเป็นดาวเด่นของโรงเรียน แต่เธอก็สามารถปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ง่ายอย่างไม่ถือตัวเลยสักนิด และแม้ว่าเธอจะมีบางมุมที่ดูซับซ้อนยากที่จะอ่านใจเธอออก แต่เขาก็รักที่เธอเป็นแบบนั้น

จากเพื่อนธรรมดา...กลายเป็น...เพื่อนสนิท และทำที่สุดเขาก็สามารถเรียกเธอได้เต็มปากเต็มคำว่า...คนรัก เขายังจำได้ดีว่าตอนนั้นมีนักเรียนชายหลายคนอยากจะทำเขามากมายเท่าไร แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับความสุขที่มีเธออยู่เคียงข้าง และเขายังคงจำมันได้ดีเช่นเดียวกัน

จนกระทั่งวันเปิดเทอมภาคเรียนที่สองของระดับชั้น ม.6 ทุกคนต่างตั้งเป้าหมายในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยสำหรับตัวเขา...นอกจากรักการเล่นกีตาร์เป็นชีวิตจิตใจแล้ว เขายังมีความฝันอีกอย่างหนึ่งนั่นคือการได้เป็นแพทย์ อาชีพเดียวบนโลกที่ใช้สองมือเปรียบเสมือนไม้เท้าเสกการรักษาให้คนหายป่วยได้ราวกับมีเวทมนตร์ ตรงกันข้ามกับริสละ...เธอพร่ำบอกกับเขาอยู่เสมอว่าเธออยากเป็นนักร้อง

...แน่นอน...ระหว่างความรักและความฝัน เขาตัดสินใจเลือกสิ่งแรกอย่างไม่ลังเล...

เขาจึงตั้งใจที่จะเรียนต่อในคณะเดียวกับเธอ...เพื่อร่วมสร้างความฝันของเขาและเธอไปพร้อมๆ กัน

...แต่ทว่า...

วันหนึ่งเธอกลับเดินมาหาเขาด้วยแววตาที่ดูแปลกไป ความทรงจำวันนั้นยังคงแจ่มชัด วันที่ท้องฟ้าสดใสและหิมะแรกเริ่มมาเยือน เธอชวนเขาไปนั่งเรือเล่นเหมือนครั้งแรกที่ออกเดทกัน เธอพูดคุยเรื่องราวต่างๆ มากมายด้วยรอยยิ้มสดใส เขามีความสุขมาก...แต่สุดท้าย...

...เธอกลับบอกเลิกเขา...

เขายังจำความรู้สึกตอนนั้นได้อย่างแม่นยำ...เหมือนโลกถล่มลงมา

ตรงหน้า เขารู้สึกเคืองเหมือนตัวเองกำลังร่วงลงมาจากหอคอยที่สูงเสียดฟ้าท่ามกลางความไม่เข้าใจและสับสน เขาพลันถามเธอว่า

'เพราะอะไร'

ริสะนั่งเงียบไปนาน ก่อนจะยิ้มสดใสเหมือนทุกครั้งพร้อมกับคำตอบที่เขายังคงจำได้จวบจนถึงวันนี้

'ความจริงก็ไม่มีอะไร แคร์ู้สึกว่า...เราไปด้วยกันไม่ได้'

เขายืนอึ้งเหมือนคนโง่เขลาที่สุดในโลก...อะไรที่ทำให้เธอคิดว่าเราไปด้วยกันไม่ได้ ทุกครั้งที่เราสองคนอยู่ด้วยกัน เธอก็มีความสุขดีไม่ใช่เธอ...เธอยิ้ม เธอหัวเราะ หรือวันเวลาที่ผ่านไปเขาแค่ฝันไป ความจริงเธอฝันใจคบกับเขาอย่างนั้นเธอ

ริสะจับมือเขาเซคแฮนด์ด้วยรอยยิ้มสดใสเช่นเดิม

'ขอโทษนะที่ทำให้เสียเวลา ฉันเชื่อว่าซาคุงจะต้องได้พบกับคนที่ดีกว่าฉันแน่นอน ขอขอบคุณ...สำหรับทุกอย่างนะ'

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่เธอพูดกับเขา นับจากวันนั้น...เขาก็สูญเสียศรัทธาในความรักและไม่คิดที่จะรักใคร่อีกต่อไป เขาตัดสินใจเข้าศึกษาต่อที่คณะแพทยศาสตร์และอุทิศตนเพื่อการศึกษา ส่วนริสะเองก็ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อที่คณะนิเทศศาสตร์อย่างที่ตั้งใจ

เท่าทั้งสองพาเขามาหยุดที่หน้าบ้านหลังเล็กแห่งหนึ่ง ซาโนะล้วงพวงกุญแจสีเงินจากกระเป๋าทางเกงออกมาไขประตูแล้วเปิดเข้าไปอย่างคุ่มชิน

บ้านชั้นเดียวหลังนี้เป็นสมบัติของครอบครัวซึ่งบิดามารดาอยากให้เขาเพื่อเป็นที่พักอาศัยในโตเกียว ที่นี่ไม่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนอยู่มากนัก เขาจึงสามารถเดินไปกลับได้อย่างสะดวกสบายโดยไม่ต้องไปแออัดอยู่บนรถประจำทางเหมือนพวกเพื่อนๆ คนอื่นๆ

ซาโนะเปิดประตูเข้าไป ในใจของเขาพลันนึกถึงขนมเล็กๆ น้อยๆ ที่ซื้อเตรียมไว้สำหรับฉลองวันคริสต์มาสให้กับตัวเองพลางเอื้อมมือไปเปิดสวิตช์ไฟ

แสงสว่างจากไฟนีออนหลอดยาวกะพริบสองสามครั้งก่อนจะสว่างจ้า เต็มที่ เขาที่กำลังจะก้าวเข้าห้องครัวพลันชะงัก เขากะพริบตาถี่ๆ มองไป ยังได้ต้นคริสต์มาสเล็กๆ ที่เขาจัดไว้เมื่อวานอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

...ร่างบอบบางของเด็กสาวคนหนึ่งในชุดกระโปรงยาวสีขาวบริสุทธิ์ กำลังนอนขดตัวอยู่ใต้ต้นคริสต์มาสที่ประดับประดาด้วยสายรุ้งหลากสี ผิดขาวอมชมพูของเธอดูเยาว์วัยราวกับผิของเด็กทารก ดวงหน้ากลมมน หวานละมุน ขนตาขนยาวราวแพรไหมยามหลับตาพริ้ม จมูกจิ้มลิ้มรับ กับริมฝีปากอím ผมสีน้ำตาลอ่อนยาวสลวยสยายอยู่กับพื้น เธอคนนั้น... ช่างงดงามราวกับเจ้าหญิงในเทพนิยาย

ซาโนะยีนอึ้งไปพักหนึ่ง

...นี่มันอะไรกันเนี่ย...เด็กสาวคนนี้เป็นใคร...และที่สำคัญกว่านั้น... เธอเข้ามาอยู่ในบ้านของผมได้อย่างไร...

เขาสะบัดศีรษะแรงๆ สองสามทีเพื่อให้ภาพลงตาตรงหน้าจางหายไป แต่ความพยายามนั้นดูจะไม่สัมฤทธิ์ผลนัก เจ้าหญิงน้อยตรงหน้า เขายังคงหลับใหลราวกับอยู่ในห้วงนิทรารมณีนั่นแสนหวาน

...อย่าบอกนะว่าเป็นชื่อของขวัญจากซานตาคลอส...

เขาส่ายหน้ากับความคิดบ้าบอของตัวเองก่อนตัดสินใจเดินไปนั่งคุกเข่าข้างๆ เด็กสาวคนนั้น

"นี่เธอ เธอเป็นใครนะ"

ไม่มีเสียงตอบกลับจากร่างที่กำลังหลับใหลอยู่ตรงหน้า ซาโนะลองและหน้าผากเธอเบาๆ พบว่าอุณหภูมิร่างกายของเธอเป็นปกติดี เขาจึงตบแก้มเธอเบาๆ สองสามที

"นี่เธอ ตื่นขึ้นมาคุยกันก่อนสิ"

ร่างบางนั้นขยับตัวเล็กน้อย ขนตาขนยาวของเธอค่อยๆ ยกขึ้น จนเผยให้เห็นดวงตากกลมโตสุกใสอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวา เมื่อทั้งสองคนสบตากัน พวกเขาพลันนิ่งและอึ้งไปชั่วขณะด้วยอารมณ์ที่แตกต่าง ก่อนร่างบางจะตัดสินใจขยับตัวถอยหนีไปชนกับต้นคริสต์มาสด้านหลัง ดวงตากกลมโตคู่นั้นฉายแววหวาดหวั่นขึ้นมาทันที

"คุณเป็นใครนะ" เสียงหวานใส่นั้นสั้นเล็กน้อย

"คำถามนี้ฉันควรจะเป็นคนถามเธอมากกว่านะสาวน้อย แล้วเธอมานอนอยู่ในบ้านฉันได้อย่างไร"

ซาโนะหรีตามองคนที่ทำท่าทางอย่างกับเขาเป็นโจรลักพาตัว ในขณะที่เด็กสาวปริศนาคนนั้นยังคงมองไปรอบๆ ด้วยอาการลนลาน

"ที่นี่ที่ไหนคะ"

...เฮ้อ...เอาเข้าไป ชายหนุ่มเกาศีระชะแกรกๆ เฮ้อ...เรื่องยาวละสิ
ที่นี่

ดวงตากลมโตสุกใสที่จ้องมองเขาอย่างต้องการคำตอบมีทั้งแวว
ขอร้องและหวาดหวั่นระคนกันไป ในที่สุดประกายของดวงตาอันแสน
บริสุทธิ์นั้นก็ทำให้ซาโนะถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมา ก่อนจะยกสองมือ
ขึ้นมาไว้ระดับอก

"เอาละ ไม่ต้องกลัวนะ ฉันไม่ใช่คนร้ายอะไรหรอก ตอนนี้นั้นจะ
บอกสิ่งที่คุณสงสัย แล้วพอฉันพูดจบ ก็ต้องเป็นตาเธอเล่าบ้างนะ โอเคมั๊ย"

เด็กสาวกะพริบตาที่หนึ่งราวกับกำลังทำความเข้าใจกับคำพูดของเขา
ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ

ชายหนุ่มชี้มาที่ตัวเอง "ฉันชื่อฮาสิมิ ซาโนะ เรียนอยู่คณะแพทยฯ
ชั้นปีที่หนึ่ง และที่นี่ก็คือบ้านของฉันเอง พอฉันกลับมาจากมหาลัยก็เจอ
เธอนอนอยู่ตรงนี้" เขาชี้ไปที่พื้นแล้วกล่าวต่อ "ถึงตาเธอแล้ว บอกมาสิ
ว่าเธอเป็นใคร แล้วมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

เด็กสาวมองไปรอบๆ อีกครั้ง ดวงตากลมโตแผ่ความมึนงง

"ฉันไม่รู้ว่าตัวฉันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

"แล้วเธอเป็นใครละ" เขาถามเสียงเข้มซ้ำอีกครั้ง

เด็กสาวอึ้งไปสักพัก ก่อนที่หยาดน้ำใสๆ จะค่อยๆ เอ่อล้นดวงตา
กลมโต ริมฝีปากบางเริ่มลั่นระริก

"ฉันไม่รู้"

อาจเป็นเพราะแววตาหวาดหวั่นคู่นั้น น้ำเสียงอ่อนหวานที่ดังแผ่วๆ
ของเธอ หรือวันนี้เป็นวันคริสต์มาส ซาโนะจึงตัดสินใจทำในสิ่งที่เขาเคย

ปฏิญาณว่าจะไม่มีวันทำอีกชั่วชีวิต...นั่นคือการแสดงความอ่อนโยนกับ
ผู้หญิง

"ใจเย็นๆ ไม่ต้องกลัวนะ เธอคงกำลังตกใจจนทำให้เรื่ออะไรไม่ออก"
เขากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนลงพลางยื่นมือไปตรงหน้าเธอ ร่างบางนั้น
สะดุ้งเล็กน้อย

"ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายเธอ มาเถอะ พักสักนิด สงบสติอารมณ์
สักหน่อย พอใจเย็นแล้วอาจจะทำให้เรื่อนี้ทำอะไรขึ้นมาได้บ้าง"

เด็กสาวมองเขานิ่งอย่างขังใจ เขาเองก็นิ่งอยู่อย่างนั้นเพื่อให้เวลา
เธอตัดสินใจ เสียงเข็มนาฬิกาจากนาฬิกาเรือนโตที่แขวนอยู่บนฝาผนัง
ดังไปเรื่อยๆ ท่ามกลางความเงียบ... ในที่สุดสัมผัสนุ่มนวลก็วางลงบน
มือใหญ่ ดวงตากลมโสมองเขาราวกับเป็นที่พึ่งสุดท้าย ซาโนะค่อยๆ
ลูบร่างบางให้ลุกขึ้นก่อนประคองตัวเธอมาที่นั่งที่โซฟา

"นั่งพักตรงนี้ก่อนนะ เดี่ยวฉันจะไปหาซา อิมมม" เขามองใบหน้า
อันไร้เดียงสาแล้วเปลี่ยนคำพูด "เอาเป็นนมร้อนๆ สักแก้วละกัน"

เจ้าของร่างบางในชุดกระโปรงยาวสีขาวนั้นไม่กล้าอะไร ดวงตา
กลมโตกะพริบทีหนึ่งก่อนเขาจะหันหลังแล้วเดินเข้าห้องครัวไป

ตู้เย็นที่เปิดออกมาค่อนข้างโล่ง มีเพียงกาแฟสำเร็จรูปสามสี่
กระป๋องกับแตงโมที่กินเหลือจากเมื่อวาน ซาโนะหันไปมองบนเคาน์เตอร์...
มาแล้ว... ใจก็คัพ... ซีเรียล... แล้วสายตา ก็ไปหยุดอยู่ที่กระป๋องนมผงสำหรับ
เด็กซึ่งเขาซื้อมาเก็บไว้ซิงให้เจ้าพวกแมวจรจัดกินอยู่บ่อยๆ เขาหยิบ
กระป๋องนมผงนั้นมามองใกล้ๆ อย่างขังใจ... กินอาหารแมวได้มัยเนี่ย... คง
ไม่เป็นไรมั้ง... จริงๆ มันก็สำหรับคนนี่นา...

ซาโนะเดินออกมาจากห้องครัวพร้อมกับนมหนึ่งแก้วในมือ
กลิ่นหอมอ่อนๆ กับควันจางๆ ทำให้ดวงตากลมโตของเด็กสาวหันมามอง
แก้มนวลผ่องของเธอกำลังขยับตุ้ยๆ เหมือนกำลังเคี้ยวอะไรสักอย่าง
เขามองตะกร้าใส่ขนมเล็กๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะหน้าโซฟากับเปลือกกระดาษ
ห่อขนมในมือเธอ

"ขอบกินโยโย่เหรอ"

"... เธอกะพริบดวงตากลมโตที่หนึ่งโดยไม่ตอบอะไร

"พูดบ้างก็ได้เนะ ฉันไม่กั๊ดหรือก่น่า" เขาว่าพลางยื่นนมแก้วนั้น
ให้กับเธอ

เด็กสาวรับนมแก้วนั้นมา เธอมองหน้าเขาเล็กน้อยก่อนจะยกแก้ว
ขึ้นดื่ม

"ระวังร้อนนะ" ซ้ำเกินไป ร่างบางสะดุ้ง มือเรียวยเล็กโบกสะบัด
ตรงบริเวณริมฝีปากด้วยใบหน้าเหยเก

"เฮ้อ ค่อยๆ ดื่มลิ ดื่มอีกๆ แบบนั้นก็ลวกปากกันพอดี ไหนดูซิ
พองรีเปล่านะ" ซาโนะพูดอย่างอ่อนใจก่อนก้มมองที่ริมฝีปากอ้อม กลิ่นหอม
กรุ้นจางๆ จากเด็กสาวทำให้หัวใจของเขาเต้นเป็นจังหวะแปลกๆ เขารีบ
ผละตัวเองออกมาด้วยใบหน้าแดงเล็กน้อย ปากก็ตุ้แก๊เงิน

"ไม่เป็นไรมั้ง เฮ้อ ค่อยๆ ดื่มละกัน แล้วทีหลังก็หัดระวังหน่อย
เรื่องแค่นี้ก็ต้องให้เตือนด้วย"

เด็กสาวทำหน้าง้ำเมื่อถูกดู แต่ก็ค่อยๆ ยกแก้วขึ้นมาจิบช้าๆ อย่าง
ว่าง่าย

หลังจากที่เธอดื่มจนหมดแก้วแล้ววางลงบนโต๊ะ เด็กสาวดู
จะสงบสติอารมณ์ได้แล้ว เธอทอดมอมหลายตุ้กตาหมีไว้แนบอก ดวงตา
กลมโตจ้องเขาเหมือนจะถามว่า...จะเอาอย่างไรต่อไป

"เออละ เธอพอนึกอะไรออกบ้างรึยัง"

เด็กสาวกะพริบตาที่หนึ่ง น้ำเสียงหวานใสค่อยๆ กล่าวที่ละน้อย

"ฉัน...จำอะไรไม่ได้เลย สิ่งที่พอลงเหลือในความทรงจำมีเพียง
เสียงเพลงของงานเฉลิมฉลองคริสต์มาสในปีสองพันเก้าเท่านั้น"

"สองพันเก้า?" เขาทวนคำอย่างงงๆ

เด็กสาวพยักหน้า "คะ ทำไมหรือคะ"

"เธอกำลังจะบอกว่า...เธอมาจากปีสองพันเก้าั้นหรือ"

ดวงตากลมโตมองเขาอย่างงุนงง "คะ ก็นี่ปีสองพันเก้าไม่ใช่
หรือคะ"

ซาโนะเอนกายลงที่พนักพิงโซฟาอย่างหมดแรง ก่อนสมองอัน

ปราดเปรี๊ยะของเขาจะเริ่มทำงานอย่างรวดเร็ว

...มีความเป็นไปได้สองกรณี หนึ่งใน...คือเขาเจอคนไข้ชั้นไอ*
เข้าแล้ว สอง...คือเธอมาจากอนาคตจริงๆ

ตามหลักความเป็นจริง มันควรเป็นไปตามข้อสันนิษฐานแรกมากกว่า
เขาไม่ใช่คนเพื่อฝันถึงขนาดเชื่อเรื่องการย้อนเวลาเหมือนในภาพยนตร์
บางเรื่องที่เคยดู แต่เมื่อซาโนะหันมามองเด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ อีกครั้ง
แววตาบริสุทธิ์อันเปิดเผยนั้นกลับทำให้เขาเชื่อในสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้
มากกว่า

เด็กสาวมองท่าทางของชายหนุ่ม ดวงตาสุกใสลดลง เธอถามเขา
เสียงแผ่ว

"ฉันทำให้คุณลำบากใจเปล่าคะ"

แววตากับน้ำเสียงเศร้าๆ ทำให้เขาใจอ่อนยวบ ในใจพลันนึกถึง
สัมผัสนุ่มนวลอันอ่อนโยนเมื่อครู่ เขาจะปล่อยให้เด็กสาวซึ่งสูญเสีย
ความทรงจำคนหนึ่งต้องระหกระเหินอย่างไรไม่มีจุดหมายนั้นหรือ

ซาโนะถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้สึกว่าโรคเก่ากำเริบอีกแล้ว...
ประสบการณ์สอนเขาว่ามีเพียงผู้ชายโง่ๆ เท่านั้นที่แพ้คำขอร้องกับ
น้ำตาของผู้หญิง...ทั้งที่ตั้งใจว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงแล้วแท้ๆ แต่กลับ
ได้ของขวัญชิ้นโตจากซานตาคลอสเข้าจนได้

"เฮ้อ...เอาเป็นว่าไม่ต้องคิดอะไรมากหรอก ถ้าเธอยังนึกอะไรไม่ออก
ฉันจะเป็นคนดูแลเธอเอง...เฮ้อ...ฉันไม่ใช่คนร่ำรวยอะไรหรอกนะ แต่
ถ้าอยากได้อะไรก็บอกมาละกัน"

เด็กสาวกะพริบตาอีกครั้ง ท่าทางกอดหมอนนั้นดูน่ารักราวกับ
เด็กน้อย

"ดีละ เธอชอบกินโยโย่ไหม้ยั๊ว ฉันฉันเรียกเธอว่า 'โยโย่' ละกัน"

เด็กสาวพยักหน้าอย่างว่าง่าย ดวงตาสุกใสมองผู้ชายที่กลายเป็น
เจ้าของชะตากรรมของเธอ ซาโนะถอนหายใจเฮือกใหญ่เป็นครั้งที่เท่าไร
แล้วก็ไม่รู้ในรอบคืนนี้...นี่ผมจะต้องกลายเป็นพี่เลี้ยงเด็กแล้วสิ...เฮ้อ...

* ไอโคะเทรี (Psychiatry) อธิการป่วยทางจิตเภท

โยออกมาจากห้องน้ำในชุดนอนแบบผู้ชายตัวหลวมโคร่งขัดกับ
ร่างอันบอบบาง ซาโนะเดินมาเฝ้ามองเธอใกล้ๆ เด็กสาวเห็นดังนั้นจึง
ก้มลงสำรวจตัวเองอย่างเขินๆ

"โธ่ประหลาดไซ้มียะคะ"

ท่าทางเหมือนเด็กๆ ของเธอทำให้ซาโนะยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู

"อืมมม ก็...ไม่มั้ง"

เด็กสาวทำหน้างำ ดวงตากลมโตค้อนใส่เขาโดยไม่กล่าวอะไร...

ไม่ประหลาดแล้วจะมามีนิมิตทำไมล่ะ...

ซาโนะหัวเราะเบาๆ รวากับได้ยินเสียงความคิดของเธอ

"โอเคๆ ก็แปลกนิดๆ แต่ก็...น่ารักดีนะ"

ดวงหน้าอ่อนเยาว์แดงระเรื่อไปกับคำชมนั้น แววตาดีใจปรากฏใน
ดวงตากลมใสอย่างเปิดเผย

ซาโนะเก๊กหน้าขีมิพลงลูบผมเธอ

"ดีแล้ว ไปนอนเถอะ เธอนอนห้องฉันละกัน เดี่ยวฉันออกไปนอน
ที่โซฟาข้างนอกเอง"

โยส่ายหน้าจนผมยาวสลวยสะบัดไปมา

"นี่เป็นห้องคุณซาโนะนี่คะ คุณซาโนะนอนในห้องเถอะคะ เดี่ยว
โยไปนอนที่โซฟาเอง"

เขายิ้มเธอเบาๆ

"ฉันเป็นผู้ชาย จะปล่อยให้เธอนอนข้างนอกแล้วตัวเองไปนอนสบาย
ในห้องได้ยังไง"

เด็กสาวเฝ้าริมฝีปาก

"อย่างนั้น...คุณซาโนะมานอนในห้องด้วยกันเถอะคะ เดี๋ยวออกจะ
กว้าง โยนอนที่นิดเดียว ไม่นอนตื่นหรือคะ"

เสียงหวานใสของเธอทำให้หัวใจคนฟังหวั่นไหวเล็กน้อย แต่เมื่อ
มองไปยังดวงตากลมใสไร้เดียงสาคุณั้น เขาพลันถอนหายใจออกมา
...เฮ้อ...ดีนะที่ซานตาคลอสผู้ซุ่มซ่ามทำเธอตกไว้ที่บ้านผม...อินโนเซนต์ซะ
ขนาดนี้...ถ้าไปตกอยู่ที่บ้านคนอื่นจะรอดมั๊ยเนี่ย...